

GREGORJANSKA maša

Ljudje si medsebojno naklonjenost in pripadnost pogosto izkazujemo tudi z darili. O naši naklonjenosti, medsebojni bližini in ljubezni, največ povedo mala, izvirna darila, ki se posameznika dotaknejo v globini njegovega bitja. Eno takih daril je tudi maša. Kot darilo med živimi je pogosto spregledana (morda darujemo kakšno mašo za zdravje ali srečno operacijo, maša kot rojstnodnevno darilo, to pa skorajda ni v našem dometu razmišljanja), tako se največ maš še zmeraj daruje za pokojne. Tistim s katerimi smo delili življenje želimo na tak način povedati, da nanje nismo pozabili, skušamo ohraniti stik.

Ena izmed možnosti, ki jo Cerkev ponuja, je tudi t.i. gregorjanska maša. Ime je dobila po papežu sv. Gregorju Velikem, ki je bil Petrov naslednik med leti 590 in 604. O začetku gregorjanskih maš obstaja več različic izročila. Ena pripoveduje, da se je menih Justus pregrešil proti obljubi uboštva in obdržal zase tri zlatnike, ki jih je bil dolžan oddati opatu. Kmalu potem je Justus umrl. Takratni opat samostana, kasnejši papež Gregor, je zvedel za zlatnike ter naročil, da se trideset dni zaporedoma, brez prekinitve, za dušo pokojnega grešnega meniha opravlja zveličavno daritev. Ko so trideseti dan opravili zadnjo mašo, se je pokojni prikazal enemu izmed sobratov ter mu sporočil, da je bil prav tisti dan rešen iz vic in pridružen svetnikom.

Določila:

- opraviti se mora **30 maš v zaporednih dneh**, ena maša na dan;
- ne sme priti do prekinitve (če bi se zaporedje kadarkoli v tridesetih dneh prekinilo, je potrebno maše opravljati od začetka);
- namen je lahko izključno za **ENO UMRLO OSEBO** (ne more se opraviti za več pokojnih, za živega ali po kakem drugem namenu);
- ni nujno, da jo opravlja isti duhovnik, da se le zaporedje tridesetih dni ne prekine.

Iz narave določil je razvidno, da jo najlažje opravljajo v samostanskih skupnostih ali v misijonih, kjer ni vsakodnevnih drugih mašnih namenov.

Naše naklonjenosti in bližine z osebami, ki so že prestopile prag večnosti, tudi smrt ni mogla pretrgati ali uničiti. Vsi smo v Kristusu. V njem z njimi živimo še naprej, le da za medsebojno komunikacijo uporabljamo Kristusovo govornico – jezik popolne ljubezni.